

LA TOSSUDESA DE LA INSISTÈNCIA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Totes les lectures d'aquest diumenge estan molt relacionades, com si formessin un teixit ferm i indestructible. Tal com diu el verset de l'al·leluia: «La paraula de Déu és viva i actua, i esclareix les intencions i els pensaments del cor».

El paral·lelisme entre la primera lectura i l'evangeli és obvi. Ambdós textos ressalten la tossudesca de la insistència. En la primera, Aharon i Hur ajuden Moisès a tenir les mans alçades per tal que Israel guanyi la guerra, fins i tot, amb la tendresa d'apropar-li una pedra perquè estigués més còmode assegut. I guanyen. En l'evangeli, la viuda no té ningú, però és persistent en insistir al jutge sobre la seva causa. I guanya.

En la primera lectura el joc dels braços amunt o avall sembla superficial. Però tots tenim l'experiència física, i no cal dir espiritual, que la nostra actitud en la pregària condiciona el nostre estat intern i, de retop, la nostra actuació externa amb els altres, encara que Déu no ens concedeixi allò que li demanem.

En l'evangeli els tossuts són tots dos. Cap dels dos no vol afluixar. El jutge no vol escoltar i la viuda no es rendeix fins aconseguir el que vol. En algunes situacions nosaltres som el jutge o som la viuda. El jutge afluixa, no pas perquè sigui just i dicti justícia, que és la seva feina, sinó per mandra, perquè el deixin tranquil. En quines situacions ens podem trobar així nosaltres mateixos i com és la nostra actitud en el servei?

Quan invoquem l'ajuda al Senyor i la volem directament d'ell mateix, oblidem que aquest Senyor que ha fet cel i terra, sovint ve disfressat amb mil cares que a vegades no sabem reconèixer, perquè ens imaginem l'ajuda de Déu d'una sola determinada manera, la que ens hem imaginat. Déu pot ser el jutge que espera que li preguem insistentment, perquè l'omnipotent, o sigui, el qui ho pot, tot és ell i no nosaltres. Però Déu també és la viuda, que es presenta en el rostre de cada germà que necessita que se li faci justícia.

La paciència obre molts camins i tanca greuges. Sant Pau ens crida a la maduresa i a estar sempre a punt per obrar i per obrar bé.

L'evangeli acaba amb una pregunta oberta: quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra? Sens dubte, sí. Déu no es pot contradir ni pot anar en contra del que ha creat. Ell ha creat la terra i ens ha regalat no solament la fe sinó la resposta a la fe. Ànim, doncs, i no deixem de pregar, ni que no veiem ni gaudim dels fruits de la nostra pregària.